

Αδυναμία Εθνικής Πολιτικής Συσπείρωσης.

του Ηλία Σταμπολιάδη.*

Τα τελευταία χρόνια ζούμε σε μία κατάσταση παραφροσύνης, κοινωνικής αδικίας, ηθικής παρακμής, εθνικής ηττοπάθειας και ανησυχίας αισθανόμενοι πολιτικά αδύναμοι να ελέγξουμε τα πράγματα. Υπάρχουν εκτός Βουλής πολλά πατριωτικά κόμματα και ομάδες που φιλοδοξούν να αλλάξουν τα πράγματα και παρά το γεγονός ότι έχουν κοινά βασικά αιτήματα και εξαγγελίες εντούτοις δεν θέλουν να συνεργαστούν με άλλους κάτω από ένα κοινό λάβαρο αλλά ο καθένας θέλει να σηκώνει μόνο το δικό του. Οι κύριες διαφορές τους αφορούν την αντίληψη των πραγμάτων, την λειτουργική, ιεραρχική φύση της κοινωνίας, τον αναγκαίο τρόπο δράσης, την οργάνωση και κυρίως δεν υπάρχει η αμοιβαία εμπιστοσύνη προσώπων.

Βασικά λείπει ο κοινώς αναγνωρισμένος εθνικός φορέας που να τους ζητάει να τον στελεχώσουν ως άτομα και ως ομάδες, όπως έγινε με την Φιλική Εταιρεία.

Το κάθε κόμμα εκτός Βουλής έχει την δική του οργάνωση, με μερικά εξαιρετικά παραδείγματα, την δική του στελέχωση, κυρίως μέσω προσωπικών γνωριμιών, τις δικές του φιλοδοξίες, και ως επί το πλείστον χρησιμο-

ποιεί το διαδίκτυο ως βασικό, οικονομικό τρόπο επικοινωνίας με το κοινό. Δυστυχώς όμως, μερικά στερούνται τα στοιχειώδη χωρίς καν μέλη στα οποία μπορούν να αναθέσουν δράση. Πολλά έχουν την δυνατότητα να οργανώνουν συναντήσεις σε διάφορες πόλεις, με μεγάλο κόστος και εθελούσια ατομική κυρίως προσπάθεια. Το σύστημα αυτό έχει μεγάλη εντροπία (εσωτερική αταξία και τριβή), θέλει μεγάλη ενέργεια για να κινηθεί και όταν λείπει η απαιτούμενη ενέργεια (χρήμα, κόπος, ελπίδα και επιμονή) καταρρέει.

Φανταστείτε μία πόλη όπου σε ένα μήνα έρχονται πέντε εκπρόσωποι πατριωτικών κομμάτων σε διαφορετικές ημερομηνίες και κάθε κόμμα συγκεντρώνει τους δικούς του οπαδούς οι οποίοι ακούνε τα ίδια περίπου πράγματα, που συνήθως αφορούν επίκαιρα θέματα με στόχο κυρίως την υπάρχουσα κυβέρνηση. Οι δαπάνες και ο κόπος πολλαπλασιάζονται επί πέντε ενώ κάθε φορά οι οπαδοί, κατά μέσον όρο, είναι πέντε φορές λιγότεροι ανά συγκέντρωση σε σχέση με τους αγανακτισμένους πολίτες της πόλεως αυτής.

Το κύριο όμως μειονέκτημα είναι ότι ασχολούνται με την προπαγανδιζόμενη επικαιρότητα και την παρούσα κυβέρνηση και διαφεύγει το βασικό αίτιο της υπάρχουσας εθνικής παρακμής για την οποία ευθύνονται όλα τα εντός της Βουλής κόμματα, και κυρίως το υπάρχον σύστημα υποτέλειας σε ξένες δυνάμεις που τα συντηρεί. Με τον τρόπο αυτό τα μικρά εκτός Βουλής κόμματα αποδέχονται το σύστημα και δίνουν την εντύπωση ότι θέλουν να γίνουν ένα μέρος του και όχι ότι είναι φορείς ενός κινήματος ανατροπής των δυνάμεων παρακμής, υποτέλειας και εθνομηδενισμού.

Υπάρχει ακόμη ένα βασικό πρόβλημα αντιμετώπισης του υπάρχοντος πολιτικού αδιεξόδου και αυτό είναι η λανθασμένη κατά την γνώμη μου αντίληψη της Δημοκρατίας. Σήμερα υπάρχει ένα σύστημα Πρωθυπουργικής μονοκρατορίας, που συντηρείται από την υπάρχουσα γενομένη αναθεώρηση του Συντάγματος στα χρόνια της μεταπολίτευσης, με εικονική υπόσταση του Προέδρου της Δημοκρατίας που εκλέγεται από τον Πρωθυπουργό και επικροτείται από ένα Κοινοβούλιο κομματικά εξαρτημένων Βουλευτών, είτε μέσω της κομματικής πειθαρχίας, είτε της λίστας εκλογής. Εκτός από τον έλεγχο της Βουλής ο Πρωθυπουργός ελέγχει και

την Δικαιοσύνη με αποτέλεσμα ο έλεγχος αυτών των δύο πυλώνων της Δημοκρατίας να έχει επιτρέψει πολλές αντισυνταγματικές αποφάσεις όπως τα μνημόνια, η συμφωνία των Πρεσπών, η αλλοίωση δημοψηφισμάτων, η αλλοίωση του πληθυσμού, η απώλεια εθνικής κυριαρχίας κλπ, που αποτελούν την βασική αιτία της παρατηρούμενης οικονομικής εξαθλίωσης, εθνικής υποτέλειας, ηθικής παρακμής και ηττοπάθειας.

Στον αντίποδα αυτής της κατάστασης πολλοί έχουν παρεξηγήσει την ανάγκη ύπαρξης ενός ηγέτη ικανού, έντιμου και φιλόπατρι ή μίας ομάδας αρίστων, που όμως να ελέγχονται από απαραβίαστους θεσμούς και να είναι ανακλητός/οι. Αντί αυτού έχουν υπερτιμήσει τις δυνατότητες του μέσου πολίτη (την καλούμενη βάση) να οργανώνεται, να ελέγχει την εξουσία και να παίρνει αποφάσεις, με μοναδικό τρόπο έκφρασης και εφαρμογής τους τα συλλαλητήρια, όταν μάλιστα δεν έχει την δυνατότητα επεξεργασίας της πληροφόρησης όπως γίνετο παλιά στην Εκκλησία του Δήμου όπου κάθε πολίτης είχε πρόσβαση στο Βήμα.

Σήμερα το πολίτευμα είναι ψευδοδημοκρατικό, αντίστοιχο με το δυτικό Republic και λειτουργεί μέσω αντιπροσώπων που, όπως αναφέρθηκε ήδη, εξαρτώνται από το κόμμα μέσω του αρχηγού και όχι από τον λαό με τον οποίο η σχέση είναι πελατειακή και συμφεροντολογική, πράγμα που έχει αλλοιώσει το εθνικό κριτήριο επιλογής. Σε όλα αυτά να προσθέσουμε την προπαγάνδα και την υπάρχουσα νοθεία, το μέγεθος της οποίας γνωρίζει μόνο η Singular, ως μόνιμος ανάδοχος με κατευθείαν ανάθεση της διαχείρισης των εκλογικών αποτελεσμάτων. Εμείς αυτό που γνωρίζουμε σίγουρα είναι ότι ένα τουλάχιστον κόμμα έλαβε ψήφους σε εκλογικές περιφέρειες που δεν είχε ψηφοδέλτια αλλά ούτε και υποψηφίους.

Βεβαίως πολλοί πολίτες βλέποντας όλα αυτά απέχουν από τις εκλογές, άλλοι ψηφίζουν με κριτήριο το μη χείρον βέλτιστο, ενώ για πολλούς το κριτήριο επιλογής περνάει από την τσέπη τους, διαιωνίζοντας την παρακμή και την διαφθορά και οδηγούν το έθνος σε μηδενισμό. Πολύ φοβούμαι ότι μόνο η ανάγκη κάποιας εθνικής συμφοράς θα μας αφυπνίσει και ελπίζω ο Θεός να την φέρει στα μέτρα μας και με συγκυρίες που θα μας επιτρέψουν να αναγεννηθούμε σαν έθνος αλλά και σαν εκπρόσωποι του πανανθρώπινου ιδεώδους που εξέφρασαν οι πρόγονοι μας για

το οποίο σήμερα θέλουμε να καυχόμαστε αλλά και να το εμπορευματοποιούμε χωρίς όμως να το βιώνουμε.

*** Μηχανικός Μεταλλείων Μεταλλουργός, Καθηγητής Πολυτεχνείου Κρήτης, μέλος του ΙΗΑ**

Τα άρθρα που δημοσιεύονται στην ιστοσελίδα του ΙΗΑ εκφράζουν αποκλειστικά τους συγγραφείς – μέλη του ΙΗΑ. Η ιστοσελίδα του ΙΗΑ δεν λογοκρίνει, ούτε επεμβαίνει σε άρθρα – κείμενα των μελών του ΙΗΑ.

INTERNATIONAL HELLENIC ASSOCIATION.

Πηγή : <https://professors-phds.com/>